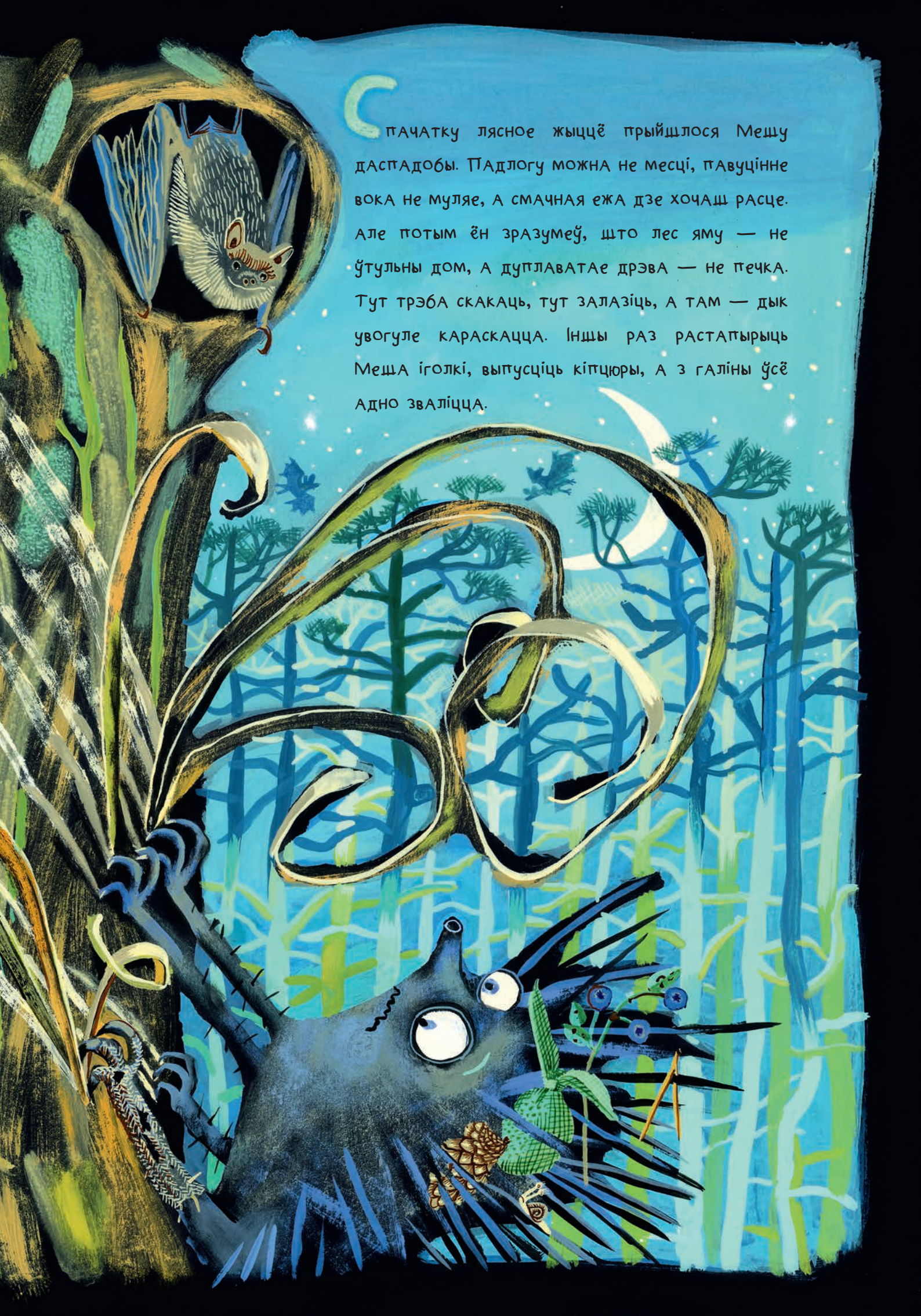

ыў на свеце Меша. Калісьці было ягонае месца сярод людзей: туліўся ён у цёплай хаце за печкай. Дапамагаў гаспадарам, бараніў іх ад розных бяdot, рабіў работу чорную ды няўдзячную. Але бязглуздыя людзі не шанавалі Мешу і ўрэшце ад яго пазбавіліся. Давялося небараку пайсці ў лясны гушчар, далёка ад сваёй вёскі.

A detailed illustration of a forest at night. In the upper left, a bat with large, light-colored wings hangs upside down from a tree branch. The background is a deep blue night sky with a crescent moon and small white stars. Silhouettes of trees and a large, gnarled tree trunk are visible. In the lower right, a dark, spiky creature with large, white, circular eyes is shown. It is surrounded by various items: a pinecone, a green textured object, blueberries on a stem, and a small yellow insect. The overall style is painterly and whimsical.

С пачатку лясное жыццё прыйшлося Мешу даспадобы. Падлогу можна не месці, павуцінне вока не муляе, а смачная ежа дзе хочаш расце. Але потым ён зразумеў, што лес яму — не ўтульны дом, а дуплаватае дрэва — не печка. Тут трэба скакаць, тут залазіць, а там — дык увогуле караскацца. Іншы раз растапшырыць Меша іголку, выпусціць кітцюры, а з галіны ўсё адно зваліцца.

П
Аскардзіўся ён неяк на гэта
яшчарцы. Тая падумала і кажа:

— Усё таму, што ты па-людску
жыць звыкся, а тут трэба
па-звярынаму. І хвост бы табе
не зашкодзіў. Цяжка ў лесе
без хваста!

— А дзе яго ўзяць? —
здзівіўся Меша.

— Ты ж не звычайная
істота: маеш чары. Вось
і прыдумай! Прымерай на
сябе сёе-тое, а калі не
спадабаецца — скінь.

І яшчарка паказала, як можна скідаць хвост.